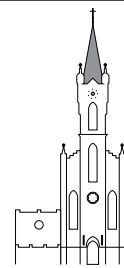

Regina Krónika

reginamundi.hu

A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja

Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya

Szent István király felajánlása óta Nagyasszonyunknak tiszteljük a Szűzanyát. XIII. Leó pápa engedélyezte a külön ünnepet népünk számára. Máriának felajánlott nemzet vagyunk, Mária közbenjárását kérjük és tapasztaljuk életutunkon.

Istennek, Jézus Krisztusnak anyja: Magyarország pátrónája, védőasszonya. Az ország az ő ajándéka, de Szent István végrendeletével öröksége, családja és birtoka is. Meggyökerezett tiszteletét hirdetik az ország alkotmányjogi kincsei: a Szent Korona, a koronázópalást, az országzászló is. Ezen a Mária-kép jóval idősebb, mint lobogónk hármasszíne. Pecsétjeink, bélyegeink, okleveleink, máriás pénzünk, hónapjaink, szombatjaink és munkakezdő fohászaink róla beszélnek. Egyetemünk, (az alapító) Pázmány Péter szerint, az ő csarnoka. Tisztelői, vallói közt vannak királyaink: Szent István, Szent László, IV. Béla, III. Endre, Károly Róbert, Nagy Lajos, II. és III. Ferdinánd, III. Károly, Mária Terézia; nagyjaink: Szent Gellért, Hunyadi (ki kardja markolatára a szentolvasót fűzte), Báthory, Ester-

házyak, Pálffyak, Koháry, Zrínyiek, II. Rákóczi Ferenc.

Buda visszafoglalásakor a vár fokára Szűz Mária-s zászlót tűzött az elsőként felkúszó magyar Mária-kongreganista, Petneházy Dávid.

Olyan útmutatóink, tanítóink oltották szívünkbe nevét, mint Szent Gellért, Pázmány, Prohászka, Tóth Tihamér, Bangha Béla. A magyar költészet, ima- és énekvilág, számtalan Mária-kegyhelyünk és zarándoklataink, a nép áhítata beszél róla.

A nemzet létkérdése: a „lenni vagy nem lenni” felörvénylett előtte mindigre: a kereszténység fölvetelén, mikor István és Gellért emelte magasra Nagyasszonyunk tiszteletét; Muhinál és Mohácsnál és végig dúlásokon, mikor népünk százezreit vitték rabszolgának, hullottak el a hit védelmében... „Nagy ínségben lévén így szólít meg hazánk: Magyarországról, édes hazánkról, ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

Az ország pénze 1848-ig Mária képét viseli. Protestáns erdélyi fejedelmek, Bocskay, Bethlen, a két Rákóczi György csakúgy máriásokat veretnek, mint a katolikus II. Rákóczi Ferenc. Amikor ő megindul hadaival „Istenért és szabadságért”, máriás zászlók alatt vonul, pedig kurucok többsége nem katolikus. Kiáltványa, a Recrudescunt 100 sérelme közt ott van, hogy Bécs elvitte a pócsi könnyező Mária-képet, s már nem imádkozhat előtte a magyar. Ezt a kiáltványt a nem katolikus Ráday Pál szövegezi! A nagy hatalmú Szűzhöz esdekelt gyöngye esendő népünk szüntelen: Élet, édesség, reménység (Mindszenty József 1946. május 25-i Mária-évi beszédéből).

Ilyen 900 éves töretlen nemzeti hagyományt szentesített hivatalosan is XIII. Leó pápa, mikor 1896-ban, a hon-

EMLÉKEZŐ SZENTMISE

Ez év október 27-én (szerda) este a 6 órás szentmisében emlékezünk Gyula atya halálának 1 éves évfordulójára. Mindenkit szeretettel várunk!

foglalás ezeréves évfordulóján „magyarok Nagyasszonya” ünnepet rendelt el október 8-ra. Azelőtt augusztus 15-én, „Nagyboldogasszony”-kor ülték (mint neve is jelzi), mert 1038. augusztus 15-én halt meg Szent István, koronáját és országát Isten anyja, Mária oltalmába ajánlva. Immár ezeréves fönmaradásunk a bizonyosága, hogy a Szűzanya ezt elfogadta, vállalta.

Különleges ünnepünk ez a mai. A Szűzanya ugyan mindannyiunk menyneje édesanyja, de ránk, magyarokra megkülönböztetett szeretettel tekint. Amióta Szent István király elsőként a világon felajánlotta neki az országot, „emlékezete él minden idők nemzedékeiben”. Csak rajta keresztül juthatunk el „az istenfélelemnek, megismerésnek” útjára, ő mutat be minket szent Fiának. Talán sokszor hallottuk, de most fájón érezzük, hogy sose volt nagyobb szükség Mária közbenjárására, védelmére népünknek, mint most. Kövessük az ő példáját engedelmisségben, szelídségben, imádságban, a rászorulókat felé forduló szeretetben! Figyeljük üzeneteit, hiszen „aki rám hallgat, meg nem szégyenül.”

Szűz Mária, magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk!

Forrás: www.katolikus.hu

„Vándorok és jövevények vagyunk a Földön” (Zsid 11,13)

Velencei zárandokút

Emberi életünk egyik alapvető tapasztalata, hogy szüntelenül úton vagyunk. A hívó ember életében is megjelenik ez az élmény. Az élet zárandokút. Úton vagyunk egy bizonyos hely felé, valahová el kell jutnunk. Ezt nevezzük mennyországnak, ahol majd meglátjuk Istent úgy, amilyen, és ez a megtapasztalás lesz tökéletes és véget nem érő boldogságunk oka. Erre teremtettünk. A hit zárandokútját járó ember útja gyakran „rögös” és nehezen járható, de a zárandokoknak eltökélten és bátran kell folytatni útjukat. Elvesznek, ha megállnak, hogy keresgéljék a helyes utat. Szerencsére van valaki, aki figyel bennünket, aki „vándorlásunk társa” lett: Isten Fia, aki az út, az igazság és az élet.

A konkrét zárandoklatok is segítenek bennünket abban, hogy tudatosítsuk életünk zárandok jellegét.

A zárandoklat a lelki megújulás egyik eszköze. A zárandoklaton és a zárandokhelyen a résztvevők Isten szavának hallgatása, a több és buzgóbb egyéni és közösségi imádság, a szentségek és a liturgiában való részvétel és az egyház közösségének megtapasztalása által megerősödnek és megújulnak a hitben. A zárandok magával viszi a szent hely lelkületét, a zárandoklat élményeit. Lélekben megtisztulva, bűneitől megszabadulva tér haza, jobb akar lenni, és jobbá szeretne tenni másokat is.

Nagy lehetőség ez, hiszen a zárandoklat a megszokott mindennapi élettel való szakítás jelképe és valósága, hiszen a zárandok átmenetileg „meghal” a melles dolgoknak, és elindul a lényeg felé vezető úton. A hívek közösségében megtapasztalhatja Isten létét és jelenlétét. A zárandoklat az imádság iskolája, alkalom az Isten szavának meghallására, lehetőség az elmélyedésre és a lelkigyakorlatra.

Szeptember 9-én 24 főből álló kis csapatunk Velencébe indult egy ilyen útra. Az útítársak többsége régi jó ismerős, a Regina Mundi híve volt, az út végére viszont már mindenki a közösség tagjává vált a közös élmények hatására.

Lelki vezetőnk László Dezső atya, az út szervezője Babóczkyné dr. Szőke Edit, idegenvezetőnk Geszthelyi Nagy Árpádné Judit volt. A részletes programot már előre megkaptuk, a buszon ráadásul még egy nagy gonddal összeválogatott ismertetőt is kézbe foghattunk, előre felkészülhettünk a ránk váró látnivalókból.

Az első nap nagyrészt utazással telt. Az induláskor barátságosan, novemberre emlékeztető idő fokozatosan megadta magát jókedvünknek és kalandvágyunknak, és egyre naposabbá és nyáriasabbá vált, amely azután egész végig kitartott.

Az első jelentősebb állomásunk Aviano volt, ahol a dómot látogattuk meg. Itt Boldog Avianói Márk kapucinus szerzetes keresztelőkútja volt a legnevezetesebb látnivalónk.

A Velencéhez tartozó Mestrében, a szálláshelyünkön kaptunk aznap finom vacsorát.

Másnap reggel: Velence! A világon egyedülálló, „vízen úszó” műemlékváros!

A várossal való ismerkedésünket a vaporettóval a Canal Grandén hajókázva kezdtük el, megcsodálva a csatorna

két oldalán sorakozó szebbnél szebb épületeket. A Szent Márk tér közelében szálltunk ki, ahol elénk tárult a néhányunk számára eddig még csak képekről ismert egyedülálló tér.

Velence központja, amelynek – ahogy Petrarca írta – „nincsen párja a földön”, a világ legszebb terének is nevezett hely. Három oldalról középületek veszik körül. Ma is a város életének centruma.

A Szent Márk-székesegyház Velence legismertebb, leghíresebb látnivalója. 882-ben alapított, csodálatos díszítésű épület, mely elemeiben, formavilágában megőrizte a bizánci építészet hagyományait. Tetején öt hagymakupola nyúlik a magasba. Mind kívül, mind belül márvánnyal, mozaikkal, faragásokkal ékesített alkotás. A középkortól kezdve híres festők vettek részt a felújításában, mint például Veronese, Tintoretto, Tiziano.

A székesegyház bejáratával szemben magasodik 98,6 méter magas harangtorony. 888–912 között épült az eredetije, mely 1902-ben összeomlott. 1912-ben avatták azt a téglatornyot, melyet ma láthatunk.

A bazilikától jobbra az 1496-ban emelt Óratorony magasodik. A torony

alatti árkád Velence Váci utcájába, a Merceriára vezet. Építésének idejében csodaszerkentyűként tartották számon. Mutatja az időt, a holdfázisokat és a nap haladását az állatövekben.

A székesegyház mellett áll a Pátriárka palotája. A XX. században három pátriárka került Szent Péter székébe. Közülük kettőre márványtábla emlékezik a palota bejárata mellett.

Nehezen lehetett volna rávenni bennünket, hogy elhagyjuk ezt a csodálatos helyet, ha nem várt volna ránk egy ígéretes hajóút Murano szigetére.

Mintegy másfél kilométerre terül el Velencétől, maga is öt apró sziget összépüléséből keletkezett. 1292 óta a velencei üvegyártás központja, különösen a XVI. században élte virágkorát e tevékenységnek köszönhetően.

Először Dezső atya misét mondott a XII. századból származó román-bizánci stílusú Szent Mária- és Donát-templomban, amelynek fontos magyar vonatkozása van. Az oltár alatti szarkofágban nyugszanak a velencei származású, a budai hegyen vértanúhalált halt Szent Gellért püspök ereklyéi.

A szentmise után megcsodálhattuk a gyönyörű üvegekészítményeket, és aki akart, vásárolhatott is belőlük. Kalandoktól sem mentes hajózás és buszozás után jó étvággal fogyasztottuk el a változatlanul nagyon finom olasz vacsoránkat.

A harmadik nap is sok szépséget tartogatott számunkra. Hosszú sétát tettünk, számos szép templomot, egyéb

épületeket és utcácskákat, hidakat megtekintve, a halpiacon tengeri ételeket is kóstolhattunk. De várt még ránk délután a dózsepalota.

Az épület a vízről nézve nyújtja a legimpozánsabb látványt, Monet is így festette meg. Ezt a homlokzatot folytatja a nyugati szárny, mely a Piazzettára néz. A nyugati szárny díszes késő gótikus kapuzattal kapcsolódik a San Marcóhoz. A harmadik, keleti szárny a legfiatalabb, ez javarészt reneszánsz, külső homlokzata dísztelen. Ide ível át a Sóhajok hídja, mely a szomszédos börtönnel létesít kapcsolatot. Az árkados udvari homlokzatok részben gótikusak, a későbbi szárnyakon reneszánsz díszítés. Az udvar közepén díszkút található. Festmények tucatjait csodálhattunk meg minden teremben. Külön érdemes megemlíteni Tintoretto Paradicsomát, a világ legnagyobb méretű vásznainak egyikét, mely a Nagyteremben van a dózse trónja fölött. A múzeum gazdag gyűjteménnyel rendelkezik a középkori és kora újkori hadviselés tárgyi emlékeiből, érmékből. Külön említendő a dózsék hagyatéka, a lakótermek rendezési tárgyai, reneszánsz és barokk kori használati tárgyak, a dózsék által megrendelt egyéni és csoportos portrék, egy hatalmas földgömb és párja, ugyanakkora éggömb – az akkor ismert világ legpontosabb ábrázolásai.

Miután elteltünk műélvezettel, elcsendesedtünk egy kissé, átgondolhattuk a rengeteg ajándékot, amellyel Teremtőnk elhalmozott minket itt a földön, vándorlásunk színhelyén. Várt ránk még egy hajóút, buszozás vissza a szállásra, végül szentmisével zártuk a napot és a zarándokút legnagyobb részét. Hálát adhattunk a sok jóért, de a megpróbáltatásokért is, amelyeket mindenki a saját lelkiállapota szerint élt meg és dolgozott fel.

Ez néhány gondolat talán ide illik:

Aki zarándokol, nem menetel,
 aki zarándokol, nem kirándul,
 aki rohan, azt az idő szorítja,
 aki zarándokol, azt az idő tágítja,
 aki menekül, önmaga elől fut,
 aki zarándokol, önmaga felé tart,
 aki menetel, másokhoz igazodik,
 aki zarándokol, saját ritmusára jár,
 aki kirándul, kikapcsolódik,
 aki zarándokol, bekapcsolódik,
 aki sétál, nézelődik,
 aki zarándokol, befelé figyel,
 aki bóklászik, céltalan,
 aki zarándokol, célra talál,
 aki zarándokol, úton van,
 aki zarándokol, jó úton van.

Mi jó úton voltunk!

szöveg és fotó: Demény Anna

Nem csak gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

Október közeledtén a naptárt lapozgattam, és megakadt a szemem Szent Brúnó nevén. Talán még nem is hallottatok erről a szentről, akinek az emléknapiját október 6-án ünnepeljük.

Brúnó Kölnben született 1030 körül. Az ottani káptalani iskolában tanult, majd Reimsben fejezte be tanulmányait, itt szentelték pappá, s később teológiát tanított a reimsi egyetemen. Mivel azonban túl sok visszásságot, képmutatást tapasztalt maga körül, magányra, a világtól való teljes elvonulásra vágyott. A legenda szerint a remeteségre Brúnót egy különös és megrázó esemény indította el. Reimsben meghalt az egyik híres főiskolai tanár. A dómban ravatalozták fel, s a hívők sokasága és a papság három napon át folyamatosan zárandokolt a holttesthez, hogy búcsút vegyen a híres mestertől. Brúnó is elment a tanítványaival, hogy lerója tiszteletét kollégája előtt. A halotti zsolozsmát énekelték, és amikor felhangzott ez a sor: „Responde mihi – válaszolj nekem”, a halott felült a ravatalon, és rémülettel kiáltott fel: „Hívnak az igazságos bíró, Isten elé!” –, majd élettelenül visszahanyatlott. A jelenlevők halálra váltan rebbentek szét, és kiszaladtak a templomból. Másnap ismét imádkozták a zsolozsmát, és ennél a sornál a halott újra felült, és iszonyatos hangon kiáltotta: „Elítéltek Isten igazságos bíróságán!” A templomban lévők megint elfutottak. A harmadik napon ugyanez megisméltődött, de akkor a halott teljes kétségbeeséssel ordította: „Kárhozatra ítélték Isten bíróságán!” A legenda szerint ez annyira megrendítette Brúnót, hogy elhagyta a tanári pályát, és elindult a magányba, hogy teljesen kizárhassa lelkéből a világ forgatagát, és a remeteség nyugalmában Istennek és az imádságos életnek szentelhesse minden idejét és figyelmét. 1084 tavaszán Chartreuse erdejében úgy döntött, hogy itt véglegesen megtelepszik. Hat évig élt teljes magányban a zord hegyek, sziklák között. Rendje is e helyről kapta a

„karthauziak” elnevezést. A karthauziak életmódjára jellemző a hallgatás, a magány és az ima. Magányon a karthauziak a külvilágtól való teljes elzárkózást értik. Például nincs közvetlen hozzáférésük a tömegtájékoztatási eszközökhöz. Még az újságokat is csak a vezetőjük, a perjel olvassa, és szükség esetén ő tájékoztatja a szerzeteseket a fontosabb eseményekről. Látogatókat nem fogadnak, kivéve a szerzetesek hozzátartozóit, akik évente két napot tölthetnek a karthauzi kolostorban. A karthauziak élete főleg az imára irányul, így nemcsak a külvilággal, hanem egymással is nagyon szigorú rend szerint, nagyon korlátozottan kommunikálnak, némasági fogadalmat tesznek, mely alól feloldást csak az év bizonyos napjain nyernek.

Hogy miért is vesztegettem ennyi szót egy alig ismert szent bemutatására, aki ráadásul ennyire korszerűtlennek tűnő módon szervezte meg a saját és a hozzá csatlakozó szerzetestársai életét? Mert lépten-nyomon, akarva-akaratlanul árad felém és körülöttem a fölösleges információ. Figyelem az iskolában a tanulókat: szinte szenvednek attól, ha csendben, elmélyülten, külső hang- és zajingerek nélkül kell dolgozniuk. Figyelem itthon a gyerekeimet – akkor is mondanak még egy mondatot, ha annak se füle, se farka. Manapság nemigen látok senkit csendben üldögélni és csak úgy rácsodálkozni a világra, némán szemlélődni, komótosan hallgatni, mint régen az öregek langyos nyári vasárnap délutánokon a házak előtti kispadon. Mintha félnénk a csendtől. Aki elhallgat egy kis időre, az átgondol dolgokat, medítál, rendezzi a megszerzett ismereteket, figyel, hallgat a belső hangjára. Azt hiszem, hogy aki már szinte kétségbeesetten folyton zajt csap és beszél, az attól tart, hogyha elnémul, nem hall majd belülről semmit, csak kongó ürességet.

Megszoktuk, hogy ebben az úgynevezett információs és kommunikációs társadalomban mindenki megállás nélkül kommunikál. Legalábbis ezt az

elegáns és divatos kifejezést használjuk ma arra, hogy – kihasználva a technika szinte korlátlan lehetőségeit – folyamatosan bombázzuk ismerőseinket, sőt nemritkán idegen embereket is teljesen fölösleges és értéktelen, semmitmondó üzenetekkel. Elhűlve hallgattam a mi nap az autóban mellettem telefonáló fiamat – aki perceként beszélt barátjával a már otthon előzetesen többször egyeztetett, s amúgy szűk fél óra múlva aktuális találkozásukról – amint ezekkel a szavakkal búcsúzott teljes bizonytalanságban hagyva a másik felet a találka pontos idejét és helyét illetően: „Ja, azt vágom. Na, csá, majd dobok egy vh-t.” (Felnőttek kedvéért: vh = visszahívó SMS. Általában az a gyermek küldi, aki az utolsó krajcárját is lebeszélte a szülei által feltöltött telefonról, ám a telefontársaság így biztosítja számára, hogy életjelt adjon magáról, s hogy a horogra akadt másik féllal, aki hajlandó visszahívni, újra hosszasan csevegessen a leglényegtelenebb dolgokról.) Meggondolatlanul küldjük telefonon, interneten a bárgyú és sajnos nyelvileg teljesen lecsupaszított, silány szófoszlányokat, amiket gondolatnak nevezni elég erős kifejezés lenne.

Kétségtelenül csodálatos dolog, hogy a világhálón ma már másodpercek alatt el tudunk juttatni fontos információkat bárhová, rátalálhatunk rég eltűnt ismerősökre, rokonokra, rengeteg hasznos, értékes és érdekes dolgot ismerhetünk meg könnyűszerrel. Én is használom ezeket az eszközöket és lehetőségeket munkához, szórakozáshoz, ügyintézéshez, kapcsolattartáshoz egyaránt. Azt azonban rémülettel és döbbenettel figyelem magam körül, hogy ezeket az ölünkbe hullott kincseket mire is fecsérlik el jó néhányan. Ingyen beszélhet a család, a baráti kör minden tagja telefonon egymással a jobbnál jobb akciókkal? Jó, akkor mindenki egész nap fülén a telefonnal járkál, és megállás nélkül locsog-fecseg, és még arra is rest, hogy meg- vagy feljegyezzen egy bevásárlólistát, képtelen betartani egy

időpontot – inkább kapja a telefont, és mondja, mondja... Közben észre sem vesszük, hogy folyamatosan zavarjuk egymást, megakasztjuk a munkában, a gondolatai rendezésében, az életének normális folyamatában. A közösségi oldalakon gyakran értelmetlen, fölösleges, trágár és nyelvilleg sivár hozzáfűzések röpködnek egy-egy szintén nem túl fajsúlyos bejegyzésre reagálva vég nélkül. A tévéműsorok alatt durva helyesírási hibákkal tűzdelt üzenetek futnak, nemritkán csak úgy bele az éterbe, még véletlenül sem a műsor témájához kapcsolódóan. Mindenki hozzá akar szólni mindenhez, nem baj, hogy nem kérdezték, nem számít, hogy nem ért hozzá, nem fontos, hogy azt sem tudja, miről van szó, hiszen nem is érdekli. Csak az a lényeg, hogy ő is hallassa a hangját, fecsegjen.

Nem is értem mindezt, elkeserítőnek találok, hogy mi, felnőttek sem tudunk jól élni ezzel a hatalmas lehetőséggel, még mindig nem tanultuk meg okosan, értelmesen ki- és felhasználni, és nem tanítottuk meg erre gyermekeinket sem. Márai Sándor Füves könyvének gondolatai jutnak az eszembe:

„A fecsegés kényszere a legtöbb ember számára egyértelmű az élet törvényével; fecsegnek, amíg élnek; addig fecsegnek, amíg élnek; nem gondolkoznak, hanem fecsegnek, tehát úgy érzik, vannak. De a valóságban nincsenek, abban az értelemben, mint ahogy van az, aki gondolkodik; csak fecsegnek; s aki fecseg, nem gondolkozik. Gondolkozó ember, amikor csak lehet, hallgat; s mikor már nem lehet hallgatnia többé, akkor beszél, vagy ír. De ezt csak végső szükségben cselekszi. Nem, a fecsegő számára a szapora beszéd, mellyel világgá kelepeli mindazt a zagyva értesülést, lúgos vágyat, otromba megfigyelést, felületes észlelést, melyet érzékelőszervei közvetítenek tudata számára, életszükséglet. Talán megrepedne, ha nem fecsegne. A világ anyagát nem emésztí meg; rögtön kiköpi és kihányja, azon nyersen, ahogyan befogadta. Nincs az a parancs, fenyegetés, mely lakatot tud tenni nyelvére. Ő fecsegi tele a világot, mely aztán elviselhetetlen lesz: a fogalmak eltűnnek, mikor a fecsegő megszólal, s a világ megtelik szavakkal.”

Érdeemes volna Márai gondolatait újra és újra átgondolnunk, mielőtt fölösleges, ál-kommunikálásba kezdünk. Mielőtt dobnátok egy SMS-t, kommentet vagy chatelni kezdenétek valakivel, talán érdemes lenne mérlegelni, van-e ennek az embernek a számára érdemi mondanivalóm, tudok-e nyújtani neki valami új, érdekes, hasznos, fontos információt! Vagy csak dobálózom unalmamban a szavakkal? Esetleg tanulás vagy munka közben (helyett?), fél kézből passzolgotok neki üres frázisokat? Mert akkor persze sem a munkámra, sem a másik félre, sem magamra nem figyelek igazán. S hogy is tudnék így, ebben a zűrzavarban, ebben a folyamatos szódobálásban figyelni a lelkem hangjára, a jó Isten szívemhez szóló, hívó üzenetére?! Kell beszélni, kell kommunikálni, de nem mindegy, hogy mit mondunk vagy írunk, hányszor, mikor, hogyan és kinek! A kimondott szónak súlya van, ahogy Juhász Gyula gyönyörű verse mondja:

*„Szavak, csodálatos szavak,
Békítenek, lázítanak.
Eldöntenek egy életet.*

*Följárnak, mint a kísértetek.
Szárnyalnak, mint a gondolat.
Görnyedve hordnak gondokat.
Világokat jelentenek.
Meghaltál, ha már nincsenek.
Dalolnak és dadognak ők.
Gügyögnek, mint a szeretők.
Ölnek és feltámasztanak.
Szavak, csodálatos szavak.”*

Nem kell tehát feltétlenül kopár szirtek magányába vonulnunk Szent Brúnó példáját követve, sem aszkéta módra elfelejtenünk tévét, rádiót, újságot, internetet, telefont! De azért tanulhatunk tőle – mert nem árt néha csendet teremteni körülöttünk és magunkban is. Néha jó elnémulni, hallgatni, figyelni, gondolkozni, imádkozni, befelé és fölfelé is kommunikálni!

Október van, lombhullás ideje. Elnémul lassan a természet is, a csend évszaka jön nemsokára. Fogjuk talán halkabbra, ritkábban, megfontoltabban szóljunk mi is!

Péti Mária

Ünnepre készülünk...

Kedves Testvérek!

Egyházközségünk számára ünnepi év az idei. 150 évvel ezelőtt, 1860. december 8-án szentelte fel az „angolkisasszonyok” zárdakápolnáját Ranolder János megyés püspök. Az év kiemelkedő eseménye ez a jubileum, amelyre készülünk. Szerettük volna, ha erre az ünnepre templomunk teljesen megújul kívülről. Sajnos ezt a tervet nem tudtuk megvalósítani; az esős időjárás, a kivitelezők kötelezettségei, a várhatóan hamar beköszöntő tél arra kényszerített bennünket, hogy a renoválást tavaszra halasszuk. Időközben kiderült, a tennivaló több, mint azt eredetileg láttuk.

Ünnepre készülve elhatároztuk a templom hangosításának felújítását, hogy mindenki torzítás nélkül hallhassa az elhangzottakat.

Az angolkisasszonyok letelepedésének és a templom szentelésének évfordulóját – szükös lehetőségeink miatt is – szerény, de méltó módon kívánjuk szentmisével ünnepelni 2010. december 12-én (vasárnap) 15.00 órakor. A szentmise bemutatására dr. Márfi Gyula érsek atyát, a szentbeszéd megtartására dr. Pápai Lajos győri püspököt, egykori plébánosunkat kértük fel. Az ünnepi szentmisére meghívjuk a plébániánkon szolgálatot teljesítő, még élő lelkészeket: Csere Sándor, Szerenka Miklós, dr. Varga István, dr. Léber Mihály, Somlai Péter, Szalai Jeremiás, Sass Rudolf, Földi István és Sabjanics Miklós atyákat, akik közül várhatóan többen koncelebrálnak az érsek atyával.

Stumpfhauser József

„Isten gyermekei vagyunk” (Róm 8,16)

2010. szeptember 18-án, szombaton, Steiner Attila vezetésével létrejött az első veszprémi apa-fia nap. Szeretünk volna újabb lehetőséget teremteni mind az apáknak, mind a fiaiknak arra, hogy még több idő együtt töltésével jobban elmélyítsék kapcsolatukat, és egyszerűen, zavartalanul tanulhassanak egymásról.

Mindnyájan gyermekek vagyunk, mindnyájan egy családba, egy házba tartozunk: Isten házába. Az Úr az Atyánk, Szűz Mária mennyei édesanyánk, Jézus pedig szerető bátyánk, akik társaságában csak egy dolgunk van: szeretetben élni. – Ezek a gondolatok fogalmazódtak meg bennem a hétvégére készülve. Ahogy közeledett a szombati nap, egyre többet foglalkoztatott az a kérdés, hogy vajon valóban ilyen könnyű-e mindez. Mindig, minden helyzetben, munka előtt, munka után is könnyű-e szeretettel a gyermekekre, a szeretteinkre mosolyogni? Családfőként és apaként hogy lehet mindig jó példaként a gyermekek előtt megállni? Egyáltalán lehet-e?

Ezen a szombati napon pedig választ is kaptam minden kérdésemre. Amit szeretünk volna megmutatni, azt csak megerősíteni tudtuk, hiszen olyan apukákkal találkozhattunk, akiknek nem kérdéseik vannak a fiaik nevelésével kapcsolatban, hanem példáik és sikereik.

Közös programokkal: imádsággal, énekléssel, közösen eltöltött idővel, akadályversennyel, közös meseírás és vándorbotfaragás lehetőségével szeretettük volna megajándékozni a résztvevőket, hogy az egyre kevesebb közösen eltölthető idő gyarapításához mi is hozzá tudjunk járulni.

Mind az apák, mind pedig fiaik lelkesen és nagy örömmel fordultak egymáshoz és hajtották végre a feladatokat; olyan apró kincseket helyezve el egymásban, a már meglévők közé, amiket nem lehet, és talán nem is szükségszerű szavakba önteni.

Gondolataim legszemléltetőbb példája talán az lehet, amit az egyik fiú válaszolt arra a kérdésre, hogy mi jut eszébe először apukájáról. Ő így felelt: a szeretet.

Remélem, sikerült a résztvevőknek lehetőséget biztosítani arra, hogy új élményekkel gazdagodva elérhessék saját és kö-

zös céljaikat, szerető, boldog családban éljenek, gyarapodjanak tovább.

Burucs Tamás

Apa-fia nap

Az otthon csak „Apafi” napnak nevezett programhoz eleinte nem nagyon volt kedvem. Hétvégére már fáradt voltam, és nem tartottam jó ötletnek egész nap bent lenni. Az időjárás hideg, esős volt, de ez szerencsére a nap folyamán megváltozott, és így a kinti programok megvalósulhattak.

Közös ima és tízórai után arról beszélgettünk, hogy milyen példát ad az apukánk. Ez idő alatt apáink kis csoportos foglalkozáson vettek részt. Utána a finom ebéd előtt volt idő játszani, együtt gondolkodni apával arról, hogy mennyire ismerjük egymást. A délutáni akadályverseny volt a legeslegjobb. A sáskafogást kifejezetten élveztem. Kicsit izgultam, amikor apát rám bízták.

A nap végére még közelebb kerültünk egymáshoz, és már nagyon várjuk az eltervezett kirándulást.

Az egyik résztvevő

Kitekintő

Boldoggá avatták Newman bíborost

Szeptember 19-én, vasárnap délelőtt XVI. Benedek pápa boldoggá avatta John Henry Newman bíborost a birminghami Cofton Parkban. Ez volt az első boldoggá avatás Angol földön.

A misén az evangéliumot Jack Sullivan diakónus olvasta fel, aki Newman közbenjárására gyógyult meg orvosilag megmagyarázhatatlan módon gerincbetegségéből.

A pápa szentbeszédében Newmant mint a nagy brit szentek és boldogok, valamint tudósok közt a legújabbat üdvözölte. Megemlítette, hogy Newman Birmingham szegényeinek, betegeinek is gondját viselte. Mint a pápa mondta, Newman rengeteget tett azért, hogy kialakuljon a katolikus iskolák máig meghatározó ethosza.

A Szentatya magánkihallgatáson fogadta Schmitt Pált

Nyári rezidenciáján fogadta Schmitt Pál köztársasági elnököt XVI. Benedek pápa. A magyar államfő egy rézmetszetű térképet vitt ajándékba. Schmitt Pál ezután Tarcisio Bertone bíborossal, a vatikáni államigazgatás vezetőjével és Giorgio Napolitano olasz államfővel találkozott.

Újdonságok az Etalon Kiadótól

Szeptember 29-én új filmek jelennek meg az Etalon Kiadó gondozásában. Az Etalon Film Kiadó olyan keresztény filmek kiadásával foglalkozik, amelyek pozitív példát adnak a mai kor embere számára.

Karol: Megjelenik a teljes, 4 DVD-s superprodukció. Giacomo Battiato rendező hatalmas költségvetéssel készült nagyjátékfilmje mélységében és érzelmekben gazdagon mutatja be II. János Pál pápa életét.

Legyetek jók, ha tudtok: A népszerű szórakoztató és rengeteg tanulságot

hordozó alkotás képileg digitálisan felújítva jelenik meg a 2 DVD-ből álló új kiadásban.

A Hit Óriásai I-III. – Jó példák és keresztény értékek már rajzfilmen is!

A Hit Óriásai háromrészes rajzfilmsorozat egyedülálló módon igényes grafikájú, történetű rajzfilmekkel már a gyermekek számára is elhozza a keresztény értékekbe való betekintés lehetőségét.

Az Etalon Kiadó újdonságairól folyamatosan tájékozódhatnak a www.etalonkiado.hu weboldalon is.

Forrás: Magyar Kurír

A Veszprém Megyei Levéltár hírei: Könyvtárak az olvasásért

2010. október 4–11. között Veszprém megye könyvtárai is csatlakoztak a családi olvasást népszerűsítő országos rendezvénysorozathoz, amelynek keretében 2010. október 8-án „Megőrzött és megkeresett múlt” címmel felolvasó-ülést rendez az Eötvös Károly Megyei Könyvtár és Közművelődési Intézet, a Veszprém Megyei Levéltárral közösen. A tanácskozáson áttekintik a családoktatás új lehetőségeit napjainkban: az új nyomtatott szakirodalomtól a világhálón elérhető információkon keresztül a személyes tapasztalatok átadásáig.

2010. szeptember 10-én ünnepélyes keretek közt mutatták be az angolkisasszonyok, új nevükön a Jézus Kongregációja veszprémi templomában Horváth Elvira könyvét. Az angolkisasszonyok Boldogságos Szűz Mária Intézete és a Veszprémi „Sancta Maria” Intézet iskoláinak története 1860–1948 címmel megjelent könyv a rend veszprémi életét és tevékenységét mutatja be a levéltárban található iratok, valamint a rendtagok és egykori diákok visszaemlékezései segítségével. A könyv, melynek szerkesztésében a levéltár munkatársai is segítettek a szerzőt, az első részletes összefoglalás a nővérek veszprémi tevékenységéről.

100 éve történt...

Emlékezés a veszprémi székesegyház újrászentelésének évfordulóján

A Veszprém Megyei Levéltár, a Veszprémi Érseki és Főkapitányi Levéltár, a Veszprémi Érseki Könyvtár és a Gizella Királyné Múzeum a veszprémi székesegyház újrászentelésének 100. évfordulóján tudományos ülést szervez, amelynek témája a barokk székesegyház bontása, az új templom építése, báró Hornig Károly püspök építtetői és Ádám Iván dokumentátori szerepe.

2010. október 4-én 9 órától kezdődően kerül megrendezésre a „100 éve történt...” című konferencia, könyvbemutató és kamara-kiállítás a veszprémi várban a volt Agg Papok Házában (Vár utca 21.) A rendezvény a veszprémi székesegyház újrászentelésének évfordulóján a száz évvel ezelőtti eseményeknek és az újjáépített bazilika felszentelésének kíván emléket állítani. Előadások hangoznak el a korábbi barokk székesegyház épületéről, az átépítés folyamatáról, a munkálatokról, az időközben előkerült korábbi – római- és középkori – leletekről, az építkezést megörökítő Ádám Iván kanonokról, és a megrendelő Hornig Károly püspökről. A konferencián történő részvétel előzetes regisztrációhoz kötött, amelyet a Veszprém Megyei Levéltár honlapján (<http://www.veml.hu>) tehetnek meg az érdeklődők.

A konferenciát követően, kb. 13 órától kerül sor Nagy Károly székesegyházi kanonok-plébános által Ádám Iván kanonok „A veszprémi székesegyház a barok korban” című, összesen négy példányban készült mives fotóalbumát feldolgozó kötet bemutatójára. A kötetet a Veszprémi Érseki és Főkapitányi Levéltár és a Veszprémi Érseki Könyvtár adja ki, címe: Centenáriumi album. Album a székesegyház újjáépítésének százéves évfordulójára. A kiadvány a helyszínen kedvezményes áron megvásárolható.

A konferenciával párhuzamosan nyílik egy kamara-kiállítás a Gizella Királyné Múzeum szervezésében.

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászülettek: **Kruppai Ákos** (július 4.), **Gáspár Gergő** (augusztus 22.), **Kiss Janka** (szeptember 5.)

...mert szentségi házasságot kötöttek: **Lipták Zsolt és Somi Nikolett** (szeptember 18.), **Sarkadi László György és Keller Ágnes** (szeptember 25.)

...mert az örök hazába költöztek: **Riszlics Sándor** (69 éves), **Katus György** (74 éves), **Szép Antalné Szalay Margit** (90 éves), **Fint Károly** (88 éves), **Kozma Mihályné Németh Anna** (78 éves), **Lányi Tiborné Kun Ilona** (88 éves), **Losonczi Rezső** (88 éves), **Praczkó Jánosné Jáger Mária** (86 éves), **Punka György** (82 éves), **Molnár János** (82 éves), **Horváth Jenőné Tiszolczy Magdolna Kornélia** (92 éves), **Lelkes Józsefné Rácz Hanna** (83 éves), **Árki Józsefné Fazekas Mária** (78 éves)

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai októberre:

Általános: Hogy a katolikus egyetemek egyre inkább olyan helyekké váljanak, ahol az evangélium fényének köszönhetően meg lehet tapasztalni a hit és az ész közötti harmonikus egységet.

Missziós: Hogy a missziós világnap alkalmul szolgáljon annak megértéséhez, hogy Krisztus hirdetésének feladata szükséges és vissza nem utasítható szolgálat, amelyet az Egyháznak hivatásánál fogva végeznie kell az emberiség javára.

Október 1-től a **téli miserend** szerint végezzük a szentmiséket. Az esti szentmisék vasárnap és hétköznap egyaránt este 6 órakor kezdődnek.

Október hónapban minden este közös **rózsafüzér**-imádság van a templomban este 6 órakor; amikor esti mise van, előtte, 6-kor kezdve.

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
okt. 10.	2Kir 5,14-17	2Tim 2,8-13	Lk 17,11-19
okt. 17.	Kiv 17,8-13	2Tim 3,14-4,2	Lk 18,1-8
okt. 24.	Sir 35,15b-17.20-22a	2Tim 4,6-8.16-18	Lk 18,9-14
okt. 31.	Bölcs 11,22-12,2	2Tessz 1,11-2,2	Lk 19,1-10
nov. 7.	2Mak 7,1-2.9-14	2Tessz 2,16-3,5	Lk 20,27-38

MINISTRÁNS-FOGLALKOZÁS

Ministráns-foglalkozások október 13-tól kéthetente szerdánként 17 órától lesznek.

EGYHÁZKÖZSÉGI ZARÁNDOKLAT

A Regina Mundi egyházközség a hagyományos őszi zarándokútját ebben az évben 2010. október 16-án tartja Gödöllő-Máriabesnyőre.

Program: Gödöllőn a Grassalkovich-kastély megtekintése, szentmise Máriabesnyőn a kegytemplomban és a Grassalkovich-kripta megtekintése.

További részletek a templomi faliújságon találhatóak.

HIRDETÉS

A veszprémi Regina Mundi Plébánia **részmunkaidős kántori állást** hirdet 2010 novemberétől.

Plébánosi ajánlás szükséges.

Jelentkezés: 20/828-98-76 vagy: laszlo.dedy@freemail.hu

ReginaKrónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,

Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzárta: minden hónap 20-án

Október 5-en ünnepeljük főegyházmegyénkben a **bazilika-főszékesegyház felszentelését**.

Október 8. Szűz Máriának, **Magyarok Nagyasszonyának**, Magyarország főpatronájának az ünnepe.

Október 10. **Badalik Bertalan püspök** halálának az évfordulója (†1965, ő az egyházmegye legutolsó olyan püspöke, aki veszprémi püspökként halt meg).

Október 13-án **karitászyűlés**.

Október 17-én tartja egyházunk a **missziós vasárnapot** és az évente szokásos missziós **gyűjtést**.

Október 28. **Szent Simon és Szent Júdás** apostolok ünnepe.

November 1-je **mindenszentek ünnepe**. Az esti misét követi a szokásos halottak napi

megemlékezés elhunytjainkról, valamint a halotti zsoltószma virrasztó imaórája.

November 2-án, **halottak napján** reggel 7 és este 6 órakor tartunk szentmisét.

Halottak napjához kapcsolódó búcsúkról: „Aki a temetőt ájtatos lélekkel látogatja, és legalább lélekben imádkozik a meghaltakért, november 1-8-ig mindennap teljes búcsút nyerhet. Feltételek: gyónás, áldozás, imádság a pápa szándékára. Az év többi napján részleges búcsút lehet nyerni a temető meglátogatásakor. Akik halottak napján (vagyis az azt megelőző nap delétől a halottak napját követő éjfélig) meglátogatnak egy templomot vagy nyilvános kápolnát, teljes búcsút nyerhetnek a szokott feltételekkel. A látogatáskor egy miatyánkot és egy hiszekegyet kell imádkozni. Ez a búcsú elnyerhető a megelőző vagy következő vasárnapon és mindenszentek ünnepén is” (Direktórium).